

The Invitation #21 vraag 2

Jezelf kennen en jezelf zijn.

31 augustus 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Geliefde Osho,

Hoe u over dezelfde oude dingen dag na dag spreekt en toch een nieuwe openbaring produceert met elke zin is voor mij het grootste wonder in de existentie. Zou u er commentaar op willen geven, alstublieft?

Veena, het is erg eenvoudig. Eerstens, omdat ik niets te zeggen heb, ben ik vrij om alles te zeggen. Ik weet niet wat mijn volgende zin zal zijn, dus is het geen last of een moeilijkheid; het is spontaan, Ik ben geen redenaar, die geoefend en gerepeteerd heeft. Ik houd van mensen, en ik houd ervan mijn ervaring met hen te delen. Ik herinner het verleden niet; vandaar dat het moeilijk voor mij is om het te herhalen. En omdat ik meer naar de vragensteller kijk dan naar de vraag... en alle vragenstellers zijn verschillend; hun vragen kunnen bijna hetzelfde lijken. Kijkend naar de vragensteller, verandert mijn antwoord. Ik beantwoord de persoon. Ik heb geen leer te prediken, dus ik hoef niet consistent te zijn. Ik geniet absolute vrijheid.

In de verleden tijd van de mensheid, was alleen aan de dichters een zekere vergunning gegeven dat zij een klein beetje vrijheid konden gebruiken zonder zich zorgen te maken over de grammatica en de taal, de regels en de voorschriften. Ze moesten wel zoveel vrijheid krijgen, anders konden ze geen poëzie hebben. Dat is het verschil tussen proza en poëzie: proza moet regels volgen, voorschriften, grammatica, taalkunde; poëzie heeft een zekere vrijheid. Ik gebruik zelfs proza zonder absolute vergunning, want ik zie niet dat er enige reden is om enige grenzen te volgen.

Alles wat ik weet is dat wat ik voel aan jou wordt duidelijk gemaakt, of het de juiste grammatica of verkeerde grammatica is, of er het juiste woord of het verkeerde woord is, is niet belangrijk. Als ik mijn vreugde heb overgebracht, mijn liefde, mijn vrede, mijn gelukzaligheid aan jou, is elk woord het juiste. En omdat ik zoveel overvloedige ervaring van mijn wezen heb kan ik wel een millennium doorgaan erover te spreken – vanuit verschillende aspecten, verschillende richtingen; het zal onuitputtelijk blijven.

Je hebt sprekers gehoord, redenaars; ik behoor niet tot hun categorie. Ik geniet eenvoudig van wat praatjes! Het is geen preek – ik ben er niet serieus over. Serieusheid is volgens mij psychologisch ziek. Gezonde mensen zullen niet van preken genieten: ze zijn vervelend. En je kunt in elke kerk zien dat mensen in slaap vallen. De zondagse preek is een goede ochtend dut; mensen gaan naar de kerk voor die goede ochtend dut... geen verstoring. En de preek is bijna dezelfde, het helpt de slaap.

Ik hoorde dat een groot prediker heel erg verstoord was. Hij was een heel geleerde rabbijn. Zijn moeilijkheid was dat een oude miljonair, die het meeste aan de synagoge had geschonken, altijd vlak voor hem zat te slapen en luid snurkte. Het was niet zo erg dat hij snurkte, het was een moeilijkheid omdat zijn gesnurk andere slapers stoorde! En zijn gesnurk hield veel andere slapers wakker. Dat stoorde de predikant want dat hield in dat hij elke Zondag een nieuwe preek moest brengen – mensen zijn wakker.

Het is een goede afspraak tussen de predikanten en hun congregatie dat de congregatie kan slapen en de predikant kan prediken. Hij kan doorgaan elke keer hetzelfde te prediken. Er is ook niet veel te prediken. In alle vier de evangeliën is het slechts één verhaal wat vier keer wordt herhaald, hetzelfde voorval geschreven door vier journalisten. En niet erg onderlegd ook! Dus wat kunnen de arme predikanten doen? Wat kunnen de rabbijnen doen?

Ik heb de Talmoed doorgenomen, en het is zo vermoeiend dat ik iedereen die aan slapeloosheid lijdt de Talmoed suggereer – je kunt net twee of drie bladzijden halen! Het is zoveel nonsens, en op die nonsens gaan rabbijnen door te interpreteren, interpretaties op interpretaties. En het origineel is in de grond nonsens. Ik heb altijd al een verdacht gehad omdat de naam 'rabbijn' zo dicht bij rommel (rubbish) past dat er enige verleden connectie bestaat tussen rubbish en rabbi!

Maar de rabbi moest hoe dan ook de oude man stoppen – en hij vond een manier. Hij kwam gewoonlijk met zijn kleinkinderen – een kleine jongen, soms een klein meisje – maar hij bracht altijd een klein kind mee. De rabbijn nam op een dag het kind terzijde en zei, "Luister, mijn jongen, als jij jouw grootvader wakker kunt houden, in het bijzonder als hij begint te snurken – kun jij hem zachtjes aanstoten – dan zal ik je vier annas geven." De jongen zei, "Afgesproken!"

En bij de volgende preek was het werkelijk geweldig; de jongen stond de oude man niet toe te snurken. Op het moment dat hij begon, stootte de jongen hem zachtjes aan.

De oude man was verbaasd, "Wat was er aan de hand? De jongen had voorheen nooit zoiets gedaan... altijd stil gezeten. Buiten vroeg hij, "Wat is er aan de hand?"

De jongen zei, "Er is niets aan de hand. Ik krijg vier annas om je wakker te houden, want jouw gesnurk verstoort de hele congregatie."

"Wie geeft jou die vier annas?" vroeg de oude man? "Ik zal jou acht annas geven als je stil zit en mijn snurken niet verstoort." De jongen zei, "Dat is perfect – afgesproken!"

De volgende keer keek de rabbijn telkens weer naar de jongen, en de jongen begon naar beneden te kijken, en de oude man bleef snurken. En de rabbijn dacht, "Wat is er aan de hand?" Hij probeerde vaak naar de jongen te wenken maar deze wilde helemaal niet naar hem kijken. Hij bleef steeds naar beneden kijken. Na de preek nam de rabbijn de jongen apart en zei, "Jij schijnt erg slim te zijn. Ben je het vergeten?"

Hij zei, "Nee, de oude man geeft me acht annas om hem niet te storen."

De rabbijn zei, "Ik zal je een roepie geven."

Hij zei, "Dat is heel fijn – beloofd."

Volgend keer begon hij opnieuw de oude man zachtjes aan te stoten. De oude man zei, "Ben je het vergeten?" De jongen zei, "Ik ben het niet vergeten. Nu geeft de rabbijn me een roepie, en zaken zijn zaken! "

Een echte jood.

Ik weet niet wat er door me heen gaat komen. Ik ben bijna een voertuig. Ik heb me compleet in de handen van het bestaan overgegeven. Dus wat het bestaan ook aan je wil brengen, ik ben beschikbaar. Daarom ga ik ook vaak stoppen omdat het niet in mijn handen is, het is in de handen van het bestaan. Als er iets gaat stromen, is het oké – en als het niet zo is, wacht ik. Ik wacht op het bestaan om de draad op te pakken.

Veena, je zegt dat dit het grootste wonder in het bestaan is. Ik kan het met je eens zijn. Ikzelf voel het, dat of ik ben gek – want dertig jaar lang spreek ik voortdurend zonder stoppen... Nu spreek ik veel minder; anders waren vijf lezingen per dag mijn gewoonlijke routine van de ochtend tot laat in de avond. Natuurlijk dacht ik of ik ben gek of het is een wonder. Er zijn twee mogelijkheden; ik ben met beiden gelukkig!

Een Sovjet burger die het Westen bezocht werd bestormd met veel vragen van mensen die meer over het communisme wilden weten.

"Wil je me nou echt zeggen," vroeg de gastheer, "Dat door een communist te zijn je alles samen deelt?"

"Ja," kwam het antwoord.

"Bedoel je," vervolgde de gastheer, "Dat als je twee huizen had je er mij een zou geven?"

"Natuurlijk."

“En als je twee kachels, of televisies, of koelkasten had je mij er een van elk zou geven?”

“Natuurlijk,” zei de Rus.

“En als,” ging de gastheer verder, “je twee hemden had, je er een aan mij zou geven?”

“Nee,” antwoordde de communist met klem.

“Waarom niet?”

“Omdat ik twee hemden heb!”

Veena, ik houd eenvoudig van het spreken, net zoals ik van de stilte houd. Ik moet enige balans houden. De meest tijd ben ik stil, en dan natuurlijk moet ik een beetje vakantie van de stilte nemen. Dan spreek ik echt naar hartenlust. Ik doe slechts twee dingen: Ik spreek tot jullie, en dan ga ik slapen! In de ochtend word ik wakker, ik spreek tot jullie, en ga dan slapen. Mijn vierentwintig uur is verdeeld in twee dingen: praten en slapen!

Mijn slaap is mijn stilte, mijn extase, mijn samadhi. Mijn spreken is mijn delen met jullie wat ik in mijn slaap gevonden heb!

Oké, Maneesha?

Ja, Osho.